

ולאיטום אפשר להשתמש באדמה, בנסורת, ביריעות פלאסטיות, בקמח שזרות תירס וכדומה. כשמאטמים ביריעות פלאסטיות, בלתי חדירות ללחות, יש לפרוש אותם בקפדנות (ללא קמטים או קפלים) על פני כל השכבה העליונה ואת שוליהן להטמין יפה למען תימנע חדירת אויר מתחת ליריעות.

אם אין מאטמים את המיכל האופקי כנ"ל, יש לדחוס ולהדק את המספוא המוחמץ בטרק-טור פעמים אחדות במשך השבוע הראשון שלאחר גמר המילוי. בפעולה זו נכתש התחמיץ העליון המושחת, נמרח על פני כל השכבה ומאווה כעין יריעת-איטום „טבעית“.

ק. פ. הופמן ורונלד הילמן

(מתוך „פארמרס דיג'סט“, ינואר 1960)

צאות האחסנה בשנה לכל טונה תרדנה עד ל-37 סנט, כשתקופת קיומו של המיכל תארך כנ"ל. מובן מאלין שמיכלים מרווחים יותר מסוג זה ינוצלו בצורה יעילה רק במשקים בעלי עדרים גדולים יותר, שהזנתם היא ברמה גבוהה ועצם הטיפול בתחמיץ (הוצאתו מהמיכל וחי-לוקתו) הוא ממוכן ככל האפשר.

גם את מיכלי התחמיץ האופקיים (הבונקרים) יש הכרח למלא במהירות, והעיקר — להדקם ביסודיות. שכבת המילוי היומיומית, הדחוסה כד-בעי, צריכה להיות בעלת עובי של לא פחות מ-90—100 ס"מ. עם גמר המילוי יש לאטש מיד את פני השכבה העליונה, הגלויה לאויר. לכיסוי

על השחמיץ

באביב 1958 נאלצנו להחמיץ ידק חורפי שהתייבש יתר על המידה. עם הכנסת הירק הזה למיכל ההחמצה (חפירה פשוטה) הוא היה דומה יותר במראהו לשחת מאשר למספוא ירוק. להפתעתנו הרבה הצליחה ההחמצה באופן יוצא מן הכלל והפרות אכלו מהתחמיץ כמויות גדולות וברצון.

שלחנו דוגמה מהתחמיץ לבדיקה במעבדה של המשביר המרכזי, והנה התוצאות:

רטיבות	31.0%	חומצת חלב	4.0%
חלבון כללי	12.1%	חומצת חמאה	0.0%
שומן	1.4%	חומצת חומץ	2.5%
תאית	23.2%	pH	4.4%
אפר	6.1%		

יחידות מוזן ב-100 ק"ג — 40.0.

חלבון כללי בעכל — 10.3.

נראה לי כרצוי שמוסדות המחקר בארץ, המבררים שיטות שונות להתקנת תחמיץ חורפי משובת, ינסו ויבדקו את יעילות השיטה הפשוטה הזאת, בה נתנסינו אנחנו.

שלום קליין

גבעתי עוז